

inferere possunt, ut postea docebo) non contra
 ibo. Haud me latet vetustioribus seculis gentes
 originem suam ad Herculem, posterioribus ad
 Trojanos retulisse. Detur hæc venia Antiqui-
 tati ut miscendo vera falsis, humana divinis
 primordia gentium & urbium splendidiora &
 augustiora faciat, cum ut habet Plinius, vel men-
 tiri clarorum imagines sit aliquis virtutum amor.
 Ego cum Varrone Romanorum doctissimo hujusmodi à
 Diis repetitas origines utiles esse lubens agnosco, ut viri
 fortes, etiamsi falsum sit, se ex Diis genitos esse credant,
 ut eo modo animus humanus veluti divina stirpis fiduciam
 gerens res magnas aggrediendas presumat audacius, agat
 vehementius, & ob hæc impleat ipsa securitate felicius.
 Ex quibus tamen verbis colligit B. Augustinus
 doctissimum illum Varronem hæc falsa esse quam-
 vis nec audenter, nec fidenter, pene tamen con-
 fiteri.

Quandoquidem igitur de nominis Britanniae
 notione & primis incolis non sit una eademque
 omnium sententia, & male metuo haud quif-
 quam veritatem tot seculorum anfractibus tam
 profunde demersam eruat: ignoscat etiam mihi
 inter alios candida lectoris humanitas, si ego
 modeste sine cujuspiam præjudicio conjecturam
 etiam interponam meam, non altercandi ani-
 mo (procul ab sit) sed veritatis indagandæ stu-
 dio, quod me totum occupavit; eoque perduxit,
 ut malim hac in re culpam (si qua sit) deprecari,
 quam omnino culpa vacare. Ut tamen facilius
 & facilius nominis ratio, si fieri possit, elucescat,
 primum qui fuerint primi insulae incolæ quoad
 potero investigare conabor. Quamquam illi in
 ultimo Antiquitatis recessu, tanquam in sylva
 plusquam densissima, ubi nullæ semitæ, ita deli-
 tescent, ut spes sit nulla vel perquam exigua, no-
 stram sedulitatem posse retrahere, quæ à majo-
 ribus tanto tempore subduxit oblivio.

Ut vero altius rem repetamus, & Cæsarem
 cum Diodoro & aliis omittamus, qui Britan-
 nos *Αυτοχθόνες*, & Aborigines, id est, non aliunde
 advectos fuisse voluerunt, hominesque blittarum,
 & fungorum instar è terra in principio germinasse
 suspicati sunt; Ex sacra Mosis historia
 docemur, à diluvio tres Noe filios, Sem, Cham,
 & Iaphet numerosiore prole adauctos, ab Arme-
 niæ montibus, ubi arca hæserat, in diversos ter-
 ræ cardines secessisse, & per orbis vastitatem
 gentes propagasse. Ad nostram etiam insulam,
 disseminatis paulatim familiis, ex eorum posteris
 quosdam pervenisse cum ipsa ratio, tum Theo-
 philii Antiocheni autoritas comprobatur. Cum, in-
 quit ille, *præcis temporibus pauci forent homines in Ara-
 bia & Chaldaea, post linguarum divisionem aucti & mul-
 tiplicati paulatim sunt. hinc quidam abierunt versus Orien-
 tem, quidam concesserunt ad partes majoris continentis, alii
 porro profecti sunt ad Septentrionem sedes quaesituri, nec
 prius deserant terram ubique occupare, quam etiam ad
 Britannias in Arctoïis climatibus accesserint.* Nec mi-
 nus disertè hoc docet ipse Moses, cum scribat à
 Iapheti posteris insulas gentium in regionibus
 suis divisas fuisse. Insulae gentium Theologis vo-
 cantur, quæ sunt remotissimæ, & Wolphgangus
 Musculus non infimi ordinis Theologus existi-
 mat gentes & familias, quæ à Iapheto profluxe-
 runt, primum occupasse insulas Europæ, quales

sunt, inquit ille, Anglia, Sicilia, &c. Iapheto au-
 tem huic & ejus proli Europam cessisse præter
 Theologos, etiam Iosephus aliique meminerunt.

Isidorus enim ex antiquo scriptore, *Gentes de stir-
 pe Iaphet, quæ à Tauro monte ad aquilonem mediam par-
 tem Asiæ, & omnem Europam usque ad Oceanum Britan-
 nicum possident, nomina & locis, & gentibus relinquentes,
 de quibus postea immutata sunt plurima, cetera perman-
 ent ut fuerunt.* In Europæis etiam illam Noe be-
 nedictionem, *Dilatet Deus Iaphet, & habitet in ta-
 bernaculis Sem, sitque Chanaan servus ejus,* adimple-
 tam vidimus. Europa enim victoris omnium gen-
 tium populi, ut inquit Plinius, altrix, de reliquis
 orbis partibus, quæ Semo & Chamo obtigerunt,
 non semel triumphavit, & Iapheti prolapia in
 hac parte longe lateque se diffudit. Ejus etenim
 filii *Magog* Massagetæ, *Iavan* Iones, *Thubal* Hispa-
 nos, *Mesech* Moschos procreavit. *Gomerus* vero
 filius natu maximus *Gomeris*, qui postea *Cimbri* &
Cimerii dicti, in his ultimis Europæ finibus & ori-
 ginem dedit, & nomen imposuit. *Cimbrorum* enim
 five *Cimeriorum* nomen hanc orbis partem quo-
 dammodo opplevit, nec solum in Germania, sed
 etiam in Gallia latissime paruit. Qui nunc sunt
 Galli, ut habet Iosephus, & Zonaras, *Gomari*, *Go-
 meræi*, & *Gomeritæ* à *Gomero* vocabantur. Ab his Gal-
 liæ *Gomaris*, five *Gomeris* Britannos nostros ori-
 ginem deduxisse, & nomen in originis argumen-
 tum detulisse semper existimavi; ipsumque prop-
 rium, & peculiare Britannorum nomen idem
 persuasit. Ipse enim se *Kumero*, *Cymro*, & *Kumeri*,
 mulierem Britannicam *Kumeræes*, & linguam *Ku-
 meraeg* appellitant. Nec alia agnoscunt illi nomi-
 na, licet ex his scioli quidam *Cambros*, & *Cambriam*
 superiori seculo procuderint. Immo Grammati-
 cus ille quem in suis *Catalectis* Virgil. perstringit
 & Thucididem Britannum vocat, *Quintilianus*
Cimbrum fuisse dicit. Et unde quæso hæc nomi-
 na profluxisse existimemus, quam à *Gomero* illo,
 & *Gomeris* in proxima Gallia? quæ priscorum *Go-
 merorum* sedes. Germanos ab *Aschenaz*, Turcas
 à *Togorma* *Gomeri* filiis prognatos credunt
 eruditi, quod hi *Togormath*, illi *Aschenas* hodie Iu-
 dæis vocentur. *Thracæ*, *Iones*, *Riphaos*, *Moschos*, &c. à
Thirax, *Iavan*, *Riphat*, & *Moschi* oriundos ne-
 mo inficiatur, propterea quod nomina non di-
 screpent: *Ethiops* item à *Chus*, *Ægyptios* à *Misraim*
Chami filiis profeminatos fuisse, quod iisdem no-
 minibus, sua ipsorum lingua dicantur, nemo non
 fatetur. Cur ergo non fateamur Britannos, five
Cumeros nostros ipsissimos esse *Gomeri* poste-
 ros, & à *Gomero* nominatos? Nomen enim op-
 time consonat, & in confesso est illos extremos
 Europæ fines infedisse. Quod etiam ipsum *Go-
 meri* nomen non temere, sed divinitus datum in-
 nuit. *Gomer* etenim lingua sancta *Finiens* interpre-
 tatur. Nec quis detrahendi studio nostris *Cume-
 ris*, five *Cimbris* objiciat quod *Cimbros* lingua
 Gallica latrones dici *Sextus Pompejus* scripserit.
 Licet enim *Cimbri*, inter quos, etiam nostros
Cumeros fuisse probabile est, in illa *Ἰουμαῖ* mundi
 ætate, qua fortitudo bellica excelluit, ab his Eu-
 ropæ finibus errabundi, ut author est *Possidonius*,
 ad Paludem usque *Mœotidem* latrocinando
 militiam agitarint: non tamen *Cimber*, magis
 latronem significat, quam *Ægyptius* superstitio-
 sum,

Orig. lib. 9.
cap. 2.

Genes. 9.

Gomeri, Ci-
merii, Cu-
meri, &c.

Lib. 3. c. 3.

Phil. Me-
lanit.